

wprowadzanie do greckiej połączonej sieci elektroenergetycznej energii elektrycznej po niższych cenach, w większych ilościach i przez dłuższy okres czasu, co tylko potwierdza, że jej działania nosiły znamiona nadużycia (niezależnie od tego, że — mając na uwadze szczególne okoliczności rozpatrywanej sprawy — orzecznictwo Trybunału nie wymaga udowodnienia działań tego rodzaju).

- W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła ponadto, że aby wejść na rynek energii elektrycznej, trwale utrzymać się na nim i skutecznie konkurować, konkurenci DEI musieli korzystać ze zróżnicowanego wachlarza źródeł, w tym posiadać dostęp do wystarczających ilości węgla brunatnego. Okoliczność ta musiała być znana zarówno Republice Grecji, która nie przyznała potencjalnym konkurentom DEI zezwoleń na eksploatację złóż przydatnych do wybierania, jak i samej DEI, która korzystała ze swoich niemal monopolistycznych praw, wykorzystując swoją pozycję dominującą na rynku pierwotnym węgla brunatnego w charakterze dźwigni umożliwiającej jej rozszerzenie pozycji dominującej na wtórny rynek hurtowy dostaw energii elektrycznej i utrzymanie jej na nim, tym samym utrudniając potencjalnym nowym konkurentom wejście na ten rynek lub wykluczając ich z niego.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-421/09 DEI przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 listopada 2012 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-554/12 P)

(2013/C 32/15)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: Th. Christoforou, A. Antoniadis i adwokat A. Oikonomou)

Druga strona postępowania: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), Republika Grecka

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-421/09;
- jeżeli stan postępowania na to pozwala — ostateczne rozstrzygnięcie sprawy;
- obciążenie DEI kosztami postępowania w obu instancjach i kosztami, jakie w tych instancjach poniosła Komisja.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wyrokiem w sprawie T-421/09 Sąd stwierdził nieważność decyzji z dnia 4 sierpnia 2009 r., w której Komisja uznała, że zaproponowane przez Republikę Grecką działania naprawcze były niezbędne i proporcjonalne w celu usunięcia skutków naruszenia oraz aby zapewnić wykonanie przez nią wcześniejszej decyzji z dnia 5 marca 2008 r. (zwanej dalej „decyzją z dnia 4 sierpnia 2009 r.” lub „zaskarżoną decyzją”). Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji, opierając się jedynie na okoliczności, iż wcześniejsza decyzja Komisji — z dnia 5 marca 2008 r. — która stanowiła wyłączną podstawę zaskarżonej decyzji, w międzyczasie również została uznana za nieważną na mocy wyroku Sądu z dnia T-169/08, który również został wydany w dniu 20 września 2012 r.
- 2) Uznając, że wyrok Sądu w sprawie T-169/08 wielokrotnie narusza prawo, został wadliwie i niewystarczająco uzasadniony oraz opiera się na błędnej interpretacji dowodów i uzasadnienia decyzji Komisji z dnia 5 marca 2008 r., Komisja wniosła od niego odwołanie. Wobec tego, ewentualne uwzględnienie odwołania od wyroku w sprawie T-169/08 spowoduje, że jedyna podstawa, na której opiera się zaskarżony wyrok w sprawie T-421/09, automatycznie przestanie istnieć.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 3 grudnia 2012 r. — Claudio Loreti i in. przeciwko Comune di Zagarolo

(Sprawa C-555/12)

(2013/C 32/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda i Virginia Chellini

Strona pozwana: Comune di Zagarolo.

Pytania prejudycjalne

Należy przedłożyć Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania z zakresu wykładni prejudycjalnej, aby wypowiedział się w przedmiocie:

- 1) zgodności art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego obowiązującego w Republice Włoskiej, który na podstawie art. 103 konstytucji włoskiej stanowi, że

„do właściwości sądów administracyjnych należą spory w przedmiocie uzasadnionych interesów oraz — w dziedzinach określonych w ustawie — praw podmiotowych, dotyczące wykonywania lub niewykonywania władzy administracyjnej, odnoszące się do środków, aktów, umów lub zachowań związanych również pośrednio z wykonywaniem tej władzy, będących wynikiem działań administracji publicznej. Nie podlegają zaskarżeniu akty lub środki będące wynikiem działań rządu w ramach wykonywania władzy politycznej”;

z art. 6 [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] oraz art. 47 i 52 ust. 3 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], uznanymi w następstwie zmiany art. 6 [TUE];

a) w zakresie, w jakim przyznaje różnym organom sądowym uprawnienie do orzekania w przedmiocie podmiotowych sytuacji prawnych rozróżnionych w sposób abstrakcyjny (uzasadniony interes i prawo podmiotowe), których dokładne rozróżnienie w praktyce jest jednak trudne lub niemożliwe do przeprowadzenia, bez ustawowego określenia ich rzeczywistego znaczenia;

b) w zakresie, w jakim przewiduje istnienie sądów właściwych do orzekania w takich samych sprawach na podstawie kryteriów (wskazanie różnych podmiotowych sytuacji prawnych) nieodpowiadających już rzeczywistości po wprowadzeniu możliwości uzyskania odszkodowania z tytułu uzasadnionego interesu (przewidzianej już w 2000 r. w celu dostosowania uregulowań wewnętrznych do zasad wspólnotowych) z istotnymi różnicami również w zakresie zasad proceduralnych dotyczących wykonania wyroków;

oraz, ogólnie,

2) zgodności art. 103 konstytucji włoskiej, ze względu na to, iż przewiduje i chroni w sposób zróżnicowany podmiotowe sytuacje prawne (zwane uzasadnionymi interesami) niemające odpowiednika w prawie wspólnotowym, poddając je pod właściwość różnych systemów prawnych, których właściwość jest co pewien czas zmieniana.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10 Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 4 grudnia 2012 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-558/12 P)

(2013/C 32/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG, Lidl Stiftung & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji, jak również kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu z dnia 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2010 r. (sprawa R 770/2009-1).

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Po pierwsze, powołuje się on na naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ Sąd stwierdził nieważność decyzji Izby Odwoławczej z powodu nieprzeprowadzenia badania wysoce odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie, mimo że zgodnie z ustaleniem dokonanym przez sam Sąd kolidujące ze sobą znaki towarowe są ogólnie do siebie niepodobne, wobec czego już z tego tylko względu nie może istnieć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 64 ust. 1 tego rozporządzenia, ponieważ przepisy te zakładają, że Wesergold Getränkeindustrie musiała powołać się na wysoce odróżniający charakter znaku przywołanego na poparcie sprzeciwu, co w sposób oczywisty nie miało miejsca. Wesergold Getränkeindustrie przestała powoływać się na uzyskany w następstwie używania wysoce odróżniający charakter swojego znaku jeszcze na etapie postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów, a najpóźniej na etapie postępowania przed Izbą Odwoławczą. Przeciwnie założenie Sądu, że jeszcze na etapie postępowania odwoławczego Wesergold Getränkeindustrie powoływała się na uzyskany w następstwie używania wysoce odróżniający charakter swojego znaku, stanowi oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych, które nie wymaga przeprowadzenia nowych dowodów.

Po trzecie, zaskarżony wyrok narusza utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym uchylenie nie powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji, jeżeli w sposób oczywisty nie wpływa na rozstrzygnięcie przyjęte w tej decyzji. Kwestia wysoce odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie, jest nieistotna nie tylko z powodu wyraźnie stwierdzonego przez Sąd braku podobieństwa oznaczeń, lecz także z tego względu, że Wesergold Getränkeindustrie w dokumentach przedstawionych w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów nie przedstawiła prima facie żadnego dowodu uzyskania przez jej znak wysoce odróżniającego charakteru